

Чи бачать небеса котів. повісті

Ольга Полевіна

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Марильчина оселя

Він гордо стояв на пагорбі. З цього місця добре бачив місцевість навкруги. На сході блищала велика вода, виднілися далекі мости, і сонячними ранками він спостерігав, як небо відбивається у воді. На заході бачив обриси заводської споруди й широкі вулиці міста, забудовані п'ятиповерхівками, які зневажав: місця займають багато, а квартир у них обмаль. І вигляд мають убогий. Хоча вони були не набагато старші від нього, він уважав себе молодим, але... Тополі, що висадили у дворі, величезні й товстезні, бо років минуло вже чимало. Майже два покоління дітей виросли і встигли постаріти, а скільки нових людей він перебачив у своєму житті! І для всіх був рідним домом.

Він стояв на пагорбі, наче велетень, який розправив крила, обіймаючи простір над великою рікою, й очі-вікна верхніх поверхів першими зустрічали сонячні промені. Сонце підіймалось, і згодом перші поверхи радо зустрічали його. А ввечері західні вікна золотилися, проводжаючи день.

У далеких п'ятиповерхівках уже було темно, а в його останніх поверхах іще догоряв захід сонця... І нащо було ті незграби будувати?

«Знести й вибудувати величезні комплекси, щоб усім вистачило місця!» — промайнула у нього крамольна думка.

Мабуть, суворий бог будівель почув його й покарав за пиху, бо це смертний гріх не тільки людей, а й будинків, бо чим іншим можна пояснити те, що трапилося того холодного передвесняного дня?

Кажуть, що в будинків нема душі. Неправда. Частка його душі була в кожному кутку, за кожною стіною. За кожними дверима існував усесвіт, окремих та ізольований, і все ж таки частинка загалу. На стінах осів пил споминів. Дім знав такі таємниці, які, мабуть, ніколи нікому не стануть відомі. А він — знав. Відчував

кожну думку, кожен поштовх, пам'ятав кожного, хто жив тут за ті десятки років його існування. Це для людини — багато, а для будинку — ніщо. Тож недарма він уважав себе молодим.

Не хворів. Іноді траплялися ремонти, але вони були майже косметичними. Судини труб були ще здорові, перекриття — непорушними, а що де-не-де поміняли вікна — то й добре. Але коли хтось вишкрябував лайливі слова на панелях під'їзду, він відчував гострий біль у самісінькому серці... А де ж воно в будинку?.. Усюди!

Кажуть, є будинки облуплені, захаращені, біля них виростають сміттєзвалища. Він чув, як вітри приносили бувалиці про це. Не вірив. Як це можливо? Що за люди живуть у них? Його люди були іншими: кожен намагався прикрасити оселю: хтось посадив троянди під вікном, хтось пофарбував дитячий майданчик, а його улюбленці з четвертого під'їзду зробили ремонт, поставили квіти на підвіконнях...

Добрі люди. Він захищав їх від холоду, дощів, вітрів. Вони дбали про нього. Він дбав про них. І не тільки. Інші істоти знайшли притулок серед лабіринтів його приміщень.

...Марилька обережно озирнулася навколо: дощу нема, проте небо сіре, холодне, вітер дме і не теплішає... Якби не цей будинок, мабуть, уже загинула б десь. Люди тут добрі. Частенько дають їжу. Під сходами під'їзду в неї є схованка, й дівчинка з четвертого поверху принесла шматок ковдри, влаштувала їй ліжко. Ласкава дівчинка, але Марилька не наближається до людей, бо хто одного разу обпікся... Ні, краще — незалежність!

Та жінка була теж лагідною і дбайливою. Марилька любила свій дім серед кущів смородини та яблуневого саду. Для неї завжди була відчинена квартира, і вона виходила й поверталася, коли сама забажає. Її світ був ізольований високим парканом — будиночок і сад. Вона думала, що це і є всесвіт. Але одного разу все змінилося.

Жінка, її чоловік і малюк злякалися тривожних незнайомих звуків — вони гули щодня. Марилька такого раніше не чула і не могла збагнути, що воно таке. А звуки для неї були важливі: вона знала, як шурхотить мишеня під вичовганою підлогою, як на сусідній вулиці гавкає пес, котрого вона ніколи не бачила, але впізнавала з голосу. Вона чула кроки хазяїна, ледь він підходив до хвіртки. То були тихіші звуки, і Марилька ніколи не помилялася в них. А ці були надто гучні, незнайомі й від того ще жакливіші...

— Ти що? Куди ми кішку візьмемо? Нащо вона нам у дорозі? Її годувати треба, у мене рук не вистачить ще й для неї!.. Дитину збирай!

— Ми ж не можемо її тут залишити! Вона загине. Собаки роздеруть. У кожного свої коти, хто її годувати буде?

— Я не буду її брати.

— То, може, ми її в місто випустимо? Там, на смітниках, живуть коти й собаки і якимось харчуються... Ми ж на вокзал поїдемо, давай її завеземо?

Марилька спробувала схватись, але чоловік спіймав її і засунув у торбу. Вона відчула, що машина поїхала. Через деякий час зупинилися, жінка винесла її і відпустила.

— Марилько, пробач... Ось, дивися, скільки тут котів! Ти ж гарна кішечка, може, хтось подбає про тебе...

Марилька тремтіла від холоду й жаху: вона ніколи не бачила таких великих будинків, такої кількості машин і людей.

— Ну, чого чекаєш? — грубо обізвався чоловік. — Хочеш, щоби запізналися на потяг? Вона кішка, а не людина. Про людей подбай!

Жінка востаннє погладила Марильку й пішла до машини. Грюкнули дверцята, машина поїхала, і кішка залишилася серед страшного світу — тремтяча, налякана, голодна...

Будинок прихистив її. Вона знайшла маленьке віконце і потрапила до підвалу. Там було тепло й затишно. Уночі вполювала

мишу, з'їла й подумала, що життя не зовсім погане. Той самий звук, який налякав її хазяїв, тут був гучнішим і лунав частіше, але вона вже не звертала на нього уваги. Потім з'явилися нові друзі. Вона зрозуміла, що харчуватися можна не тільки мишами, що на смітнику завжди можна знайти щось їстівне. А потім у неї народилися кошенята...

Дві доби вона не залишала їх, але поїсти ж треба, і Марилька покинула свій притулок. А коли повернулася, то побачила, що двірник заклав маленьке віконце, через яке вона потрапляла до підвалу...

Добу вона ще чула, як писклявими голосами нявчали кошенята, а потім стало тихо...

Щось із нею трапилося після цього. Більше кошенят у неї не було. Більше вона не підходила до людей.

— Така гарна кішечка, але зовсім дика... — сказала жінка, спостерігаючи за нею. — Я б її взяла до себе, але ж неможливо спіймати....

Марилька знала цю жінку: у неї було багато котів.

...Маленьке руде кошеня з'явилося кілька годин тому. Воно сиділо біля смітника і тремтіло. Марилька підійшла до нього.

До кого вона ще відчувала ніжність — то це до малих кошенят. І цього підкинули — здогадалася вона. Цей пухнастик надто чистий! Він не виживе на вулиці. Мабуть, окрім штучного корму, іншої їжі він не куштував...

Кілька хвилин вона дивилася на нього, потім пішла до під'їзду. Кошеня побігло за нею. На щастя, двері були відчинені. На килимку біля однієї з квартир Марилька зупинилася. Кошеня обережно підійшло до неї. Відчувався запах котів з-під дверей. Кошеня зрозуміло: сіло на килимок і занявчало. Марилька дочекалася, поки двері відчиняться, і побігла до себе — під сходи... Про малюка подбають, а вона... А їй ніхто не потрібен. Вона більше нікого не

впустить у своє котяче життя...

• • •

Далі — у повній книжці «Чи бачать небеса котів. повісті».
nashaknyga.com.ua